

Programma, quo ... ad gloriosam resurrectionem Salvatoris mundi, devoto animo celebrandam cives academicos ... invitat / [Christoph Martin Burchard].

Contributors

Burchard, Christoph Martin, 1680-1742.

Publication/Creation

Rostock : J.J. Adler, [1733]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/nabpwe3c>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

PROGRAMMA,

Qvo

RECTOR ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,

CHRISTOPH. MARTINUS
BURCHARDUS,

Med. D. & Prof. Publ. Ordinarius,

AD

GLORIOSAM RESUR-
RECTIONEM
SALVATORIS MUNDI,

devoto animo

celebrandam

CIVES ACADEMICOS

perhumaniter invitat,

&

Quænam bona exinde
in Genus Humanum redundant
ostendit.

ROSTOCHII,

Typis IO. IACOB. ADLERI, SEREN. PRINC. & ACAD.
Typographi.

Lluxit tandem lætissima dies, qua memoriam resurgentis Salvatoris nostri celebramus: Dies ista, quæ animum nostrum confirmat, & certos nos reddit de resurrectione, quam expectamus, futura, & æterna nostra beatitudine. Quemadmodum enim Christus vere mortuus est, sed à morte detineri non potuit, quin se excederet à mortis vinculis, & super istam triumpharet, corpore glorificato resurgens, *sic etiam istos, qui cum Christo moriuntur, simili clarificato corpore aliquando resurrecturos*, Divus Apostolus testatur (a). Non enim justitiæ Divinæ satisfieri poterat, *nisi ultimus persolveretur obolus*: Cum autem Christus omnia nostra peccata, nostraque debita in se susciperet persolvenda, à vinculis mortis liberari non potuisset, nisi plenarie Summo Numini ipsiusque Justitiæ esset satisfactum. Non itaque imperfectum est Meritum Christi, sed abunde satisfactorium, ut proinde nemini dubium superesse possit, an ad se quoque illud pertineat, imprimis cum ipse Salvator Mundi *omnes promiscue ad se vocaverit, quotquot peccatorum mole se sentiant oppressos* (b) & præterea Apostolus Joh. I. Ep. II. 2. expresse testetur, *Christum esse propitiationem non pro nostris peccatis tantum, sed etiam pro totius Mundi*. Nos itaque terque quaterque felices, qui, quamvis Christum redivivum nostris oculis præsentem intueri non potuerimus, tamen testimonio Spiritus Sancti, & Sacræ Scripturæ repugnare nefas putamus, memores illius Salvatoris; *beatos futuros istos, qui non viderunt, & crediderunt*. (c) Quo magis sane mirandum, Populum Judaicum,

(a) I. Corinth. XV. 22, 23. 42. 43. 44. Phil. III. 21.

(b) Matth. XI. 28.

(c) Joh. XX. 29.

58700(69)

daicum, imprimis Optimates, ac Summos Sacerdotes, postquam tot documentis, de Christi resurrectione convicti essent, non solum non assensum suum ac fidem præbere voluisse, sed etiam omnibus viribus, omni violentiæ genere conati sint, hanc veritatem destruire, & doctrinam de Christo Redemptore eradicare. Ea enim fuit Summi Numinis misericordia, & tam infinitus amor ipsius Salvatoris mundi, erga Populum Judaicum, ut ipsi primam hujus Evangelii decerneret prædicationem, & ne quisquam de salute sua, & parricidii condonatione dubitaret, sponte per Apostolos media salutis omnibus offerret: *Poenitentiam tantummodo agrent, & sacrum admitterens Lavacrum; sic enim etiam ad ipsos perventurum donum Spiritus Sancti.* (d) Quamvis autem non pauci resipiscerent, plerique tamen Judæorum, imprimis vero qui magnum illud Synedrium componebant, obdurato pectore contra nitebantur: non quod dubitare possent de resurrectione Christi, sed quod eam profiteri detrectarent. Quodnam enim dubium ipsis superesse posset, cum ipsi 1) profiterentur coram Pilato, Christum dixisse, se tertio die surrecturum? Et quamvis tunc temporis id non crederent, ac propterea custodes desiderarent, qui sepulchrum cingerent, ne forte ipsius sectatores clandestine remoto corpore, aliquam prædictionis conciliarent autoritatem; hac tamen ipsa præcautione evidentissime de vera Christi resurrectione convincebantur. Nam 2) ipsi milites primi exstant Resurgentis Salvatoris præcones: quoniam autem sacerdotibus minus acceptum erat illud Evangelium, hinc nullis pepercere sumptibus ac largitionibus, ut veritatem rei premerent, injuncto custodibus mandato, ut sedulo fingerent, Christum nocte intempesta à discipulis furto fuisse surreptum. Verum hæc nefarias

farias artes destruebant, & novum veritati accendebant lumen, 3) Miracula, quæ ab Apostolis, imprimis Petro perpetrabantur, & quidem in Nomine Christi à mortuis resuscitati, quibus, ut ipsi sacerdotes profitentur, contradicere non poterant. (e) Ast ne sic quidem ad saniolem rediere mentem, sed post severam prohibitionem, ne Christum publice profiteantur Apostoli, aut novam doctrinam ulterius disseminent, cruenta conferunt consilia, ac in cædem & sanguinem conspirant. Huic sceleri perpetrandæ dum intenti sunt 4) miraculosa Apostolorum ex publico carcere liberatione denuo convincuntur de veritate Doctrinæ Evangelicæ, adeo, ut ipse *Gamalielus* in medio confessu illos reprehenderet, ac sævitiam omnem dissuaderet, *ne videantur tales, qui contra ipsum DEum arma expedire vellent.* (f) Nullum itaque dubium superesse potest, Afflores Synedrii Hierusolymitani de resurrectione Christi fuisse plenarie convictos; quapropter etiam Divus Stephanus eos objurgat, quod continuo repugnent Spiritui Sancto; id quod dicere non potuisset Stephanus, nisi de rei veritate certi, malitiose testimonio interno Spiritus Sancti se opposuissent: Quænam autem dementia occupaverit Judæos, ut, quamvis meliora viderent, deteriolem tamen viam sequi maluerint, & agnitæ veritati tanta pertinacia se opponere, facile apparet, eam ex eodem affectu propullulasse, quo jam olim Christum repudiaverant; factum puto Pharisaicum, qui cum Christi doctrina perstare non poterat. Pertinacia namque genuina filia est superbiæ: Cum enim fastu ac præsumptione occupato animo nil magis intolerabile sit, quam profiteri errorem, aut pudendum aliquod facinus, hinc pertinaciâ se armat, & electionem actionis instituit, aut sententiam defendit, non quod rectæ rationi

(e) Actor. Cap. IV. 14.

(f) Actorum V. 39.

rationi eam consentaneam judicet, sed quoniam istam olim defendendam suscepit, eamque, si licitis modis persuadere, aut ad effectum deducere nequit, violentis ac truculentis remediis obtrudere, aut exequi conatur. Hinc ipse Salvator Iudæorum superbiam, tanquam præcipuum impedimentum fidei salvificæ accusat, dicendo: *Quomodo vos potestis credere, qui gloriam à vobis invicem accipitis; & gloriam, quæ à solo DEO proficiscitur, non queritis?* (a) Relinquimus vero istos iratis suis fatiis, & ex posteris horum, quos adhuc sub maledictione per totum universum dispersos cernimus, nobis merito desumimus exemplum justitiæ ac vindictæ divinæ, ne & nos in eundem impingamus lapidem, & propter ambitionem, aut alias cupiditates ac illecebras humanas, Christum, & quæ nos comparavit bona, despectui habeamus, aut malitiose deseramus. Ita enim ipse: *Quid prodest homini, si totum mundum lucratus fuerit, anima vero suæ patiatur jacturam?* (b) Certe si imperium totius universi tanquam res nullius momenti considerari meretur, respectu bonorum cœlestium, quæ fidelibus in vita futura prostant? absonum sane est, propter manipulum divitiarum, propter umbram honoris, aut existimationis, aliquid agere, aut audere, quod jacturam beatitudinis ac hæreditatis æternæ inferre possit. Dolenda vero est animi humani communis imbecillitas, dum plerumque magis commovetur, & majori gaudio afficitur, cum forte opimam hæreditatem acquirat, aut dignitatis augmentum, quam cum de Christo, ac felicitate, quæ veros Christianos manet, sermonem habet Præco Divinus. Ordinarie enim quæ sub sensu cadunt bona, etiamsi tantum apparenter talia sint, majorem in animum faciunt impressionem, quam quæ nuda mentis contemplatione comprehendun-

(g) Joh. V. 44.

(h) Matth. XVI. 26.

henduntur. Verum quisquis unquam conscientiaē vulneratæ martyrium perpeſſus eſt, ita ut nullum amplius ſolatium in ſuis opibus, dignitate, aut denique amicis ac patronis invenire potuerit, is facile agnoſcit, nihil dulcius eſſe, nihil prætioſius, præter Chriſti meritoriam ſatisfactionem, quæ non ſolum omnia peccata delet, ut immunes reddamur à juſta irati Numinis vindicta, ſed etiam participes nos facit bonorum omnium, quæ DEus ſibi ac fidelibus reſervavit, ut gaudii ac fiduciaē pleni cum Apoſtolo exclamare poſſimus, *ſi DEus pro nobis, quis contra nos?* Habent enim revera fideles per Fidem præguſtum aliquem vitæ æternæ, qui eos confirmat, ut nec fulmen Legis Moſaicæ, nec hominum odia, aut perſecutiones pertimeſcant. Nam quamvis miſerias ſuas non poſſint non ſentire, & interdum à ſummo Numine videantur penitus deſtituti, ac malorum arbitrio, ludibriis, & oppreſſioni expoſiti, non tamen deſperant, probe gnari, ſibi in cœlis aſſeſſe Benigniſſimum Parentem, ac Potentiſſimum DEum, qui hiſce afflictionibus certos præſcripſerit limites, quos tranſire non poſſint turgelcentes adverſariorum fluctus. Agnoſcunt præterea lubentes, ſibi ſuas adhærere imbecillitates, quas Natura corrupta, ac ſibi relicta, nunquam lubens corrigere aggrediatur, ſed potius foveat ac ſuſtentet; quod contra iis infringendis unice conducant frequentes animi aut corporis afflictiones; adeoque has non eodem animo ac irrogeniti reſpiciunt, nec moroſe ipsis ſe opponunt, ſed in mediis miſeriis pacifici ac læti, eas tanquam caſtigations contemplantur, non in perniciem, ſed ſuam ſalutem à Patre Cœleſti ordinatas. Habent præterea & iſtæ piorum tentationes ſuam adjunctam dulcedinem ac gratiam, dum in mediis plerumque periculis ſuo auxilio præſto eſt Benigniſſimum Numen, & ſalutaria ſubminiſtrat re-
media

media, afflicto animo eo magis accepta, quo magis videbantur remota, eoque gratiora, quoniam novum providentiæ divinæ & paterni amoris præbent documentum. Non capit hanc, quæ ex perpeffis miseriis consequitur, dulcedinem, animus illecebris mundanis captus ac illaqueatus, & omnibus, quæ ad vitæ commoditatem faciunt, bonis abunde provifus. Nam quemadmodum isti, qui ex cupediarum multitudine, qua mensam quotidie onerant, debilitatum experiuntur ventriculum, inter delicatissima fercula vix inveniunt, quod nauseanti Stomacho offerant, sed hinc illinc delibando, proritare tamen deperditum appetitum conantur, quem abftinentia & corporis exercitatione ac labore longe facilius excitare poffent; fic etiam fecundis femper rebus utentes, nullam veram in iis dulcedinem inveniunt, ipfa fortunæ constantia quasi exfatati. Hinc etiam nonnunquam observamus, quando eiusmodi personæ, in lauta re familiari constitutæ, semel aliquem prægustum bonorum cœlestium percepere, quod postmodum suas divitias, dignitatem, ac splendorem, cum Apostolo Paulo, stercoris instar æstiment, nullum verum solatium, nullas delicias, nisi in Christi merito inveniunt.

Cum ergo infallibilia Summum Numen nobis reliquerit documenta de Resurrectione Christi; Ex hac certitudine autem necessario sequatur, Iustitiæ Divinæ plenarie fuisse satisfactum, ita ut nemo, nisi qui sponte ac malitiose Salvatorem ejusque satisfactorium meritum despiciat, aut insufficiens æstimet, modo id vera cordis fiducia apprehendat, sibi que ad finem usque perseveranter applicet, de salute æterna dubitare possit, nostrum erit, Cives, grato animo hanc felicitatem agnoscere, & DEum amare, quoniam nos primum, quoniam tam abundanter nos amavit (i) Dolemus ergo merito

(i) I. Joh. IV. 19.

merito, postquam aliquoties ad nos delatae sunt quere-
lae, quod non pauci Vestrum in Coetibus Ecclesiasticis,
imprimis in Aede Jacobæa, denuo instituunt habere
deambulationes, & sine ulla veneratione tecto capite
incedere, imo illudere sexus sequioris personis non
erubescant. Huic pravæ consuetudini ut obviam ea-
mus, Officii nostri ratio postulat; & propterea jam
ante biennium Statutum publice promulgatum est, sub
comminatione *Relegationis publicæ ad biennium*, ut ab
istis moribus, qui Christianos, & Studiosos humanita-
tis dedecent, abstineatis. *Ut ergo scandalum
illud penitus tandem eradiceatur, Senatus
Academicus nupere decrevit, Suggestum
illum in Aede Jacobæa, qui Altare re-
spicit, in vestrum conducere usum; adeo-
que volumus, ac jubemus, ut in posterum
nemo stationem sibi capiat, aut deambu-
lationes instituat in compitis Ecclesiæ,
sed quotquot Coetum illum frequentare in-
stituunt, vel in Suggestum Pomeranorum,
vel in alterum, mox commemoratum, se
conferant;*

Quisquis contra niti perseverabit, publice re-
legabitur ad biennium.

P. P. SUB SIGILLO ACADEMICO,

Die V. April. Anni MDCCXXXIII.